

РЕШЕНИЕ

№ 4276

гр. София, 29.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1003** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е на С. А. И. срещу Заповед № ЗСП/Д-С-СК/1597 от 19.11.2019 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" – С., потвърдена с решение № 22-РД06-0334 от 31.12.2019г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град.

В жалбата са наведени доводи незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие на материалния закон и с целта на ЗСП. Излага се в жалбата, че не са налице сочените в същата основания за издаването ѝ – лицето/семейството да притежава недвижима собственост, която може да бъде източник на доходи. Конкретно жалбоподателката твърди, че административният орган в случая не е изследвал дали лицето кандидатстващо за целева помощ от притежавания от него недвижим имот получава доходи и в размер ли са заедно с останалите източници на доходи да нависават диференцирания минимален доход на лицето определен в чл. 9 от ППЗСП. С оглед на изложеното се иска от съда отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателката, чредовно призована, се явява лично и поддържа подадената жалба и моли оспорената заповед, като незаконосъобразна да бъде отменена.

Ответникът – директор на дирекция "Социално подпомагане" - С., не се явява и не

изпраща представител.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взима становище по жалбата. Административен съд София - град, Трето отделение, 7-ми състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация вх. № ЗСП/Д-С-СК/1597 от 29.10.2019 г. на С. А. И., с която е поискано отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия.

Със социален доклад извършен след социална анкета по повод подаденото от жалбоподателката заявление-декларация е установено, че лицето отговаря на декларираното в заявлението семейно и здравословно положение. По отношение на здравословното й положение е посочено, че е лице с увреждане, като с ЕР на ТЕЛК № 2228/23.10.2013г. със срок до пожизнено й е определена 50% степен на увреждане. По отношение на материалното положение е посочено, че лицето освен имуществото което обитава, притежава и друго имущество подробно описано в т. 3. 2 и т. 3. 3 от доклада. С оглед на така установеното и при извършена преценка на нуждите от социално подпомагане, е дадено становище за отказа на целева помощ за отопление с електроенергия на основание чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП поради наличието на недвижимо собственост източник на доходи.

Издадена е заповед № ЗСП/Д-С-СК/1597 от 19.11.2019г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" – С., с която на основание чл. 13, ал. 2 от ЗСП, чл. 4, ал. 4 и чл. 3, ал. 3 от Наредба № РД-07-5/2008 г. и Заповед № РД01-480 от 10.07.2019 г. на министъра на труда и социална политика е отказано отпускане на целева помощ за отопление с топлоенергия за отоплителен сезон 2019/2020 г., с мотив, че не е изпълнено допълнителното условия на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП лицето да не притежава недвижимо собственост, която може да бъде източник на доходи.

Заповедта е оспорена по административен ред и потвърдена с решение № 22-РД06-0334 от 31.12.2019г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подаден в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона. Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл. 13, ал. 2, вр. ал. 1 ЗСП, не се констатира и съществени нарушения на административно производствените правила.

Съгласно чл. 12, ал. 2 от ЗСП. социалните помощи, сред които и целевите се отпускат след преценка на: 1. доходите на лицето или семейството; 2. имущественото състояние; 3. семейното положение; 4. здравословното състояние; 5. трудовата и

учебната заетост; 6. възрастта; 7. други констатирани обстоятелства.

Съгласно чл. 13 от Закона за социално подпомагане социални помощи се отпускат въз основа на заявление-декларация, подадено от нуждаещия се или от упълномощено от него лице. Помощите по ал. 1 се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или от упълномощено от него длъжностно лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета. Отказът за отпускане на социални помощи задължително се мотивира (чл. 13 от ЗСП). Социалните помощи се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или от упълномощено от него лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета - чл. 13, ал. 2 от ЗСП, като право на социално подпомагане имат лица и семейства, които отговарят на определени условия, регламентирани в Правилника за прилагане на закона за социалното подпомагане и Наредба № РД-07-5 /16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление

Кръгът на лицата, които имат право да получават целеви социални помощи е определен в чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. Съгласно цитираната разпоредба право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата-декларация е по-нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление (ДМДО) и отговарят на условията по чл. 10 и 11 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане (ППЗСП). Основа за определяне на ДМДО средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата-декларация. Съгласно § 3 от ДР на Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. "диференциран минимален доход за отопление" е индивидуалната граница за достъп до целева помощ за отопление за всяко лице съобразно възрастта, семейното положение и здравословното състояние, определена по реда на чл. 2, ал. 4 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г.

В конкретния случай видно от съдържанието на процесната заповед, целевата помощ за отопление с електроенергия на лицето е отказана с оглед на това, че жалбоподателката не отговаря на условията на посочената по-горе Наредба във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП, тъй като притежава недвижима собственост – стара едноетажна къща в [населено място], [община].

Посочено е, че имотът може да бъде източник на доходи.

Изискването на чл. 10, ал. 1, т. 1 ППЗСП е обитаваното жилище да е единствено за семейството, а в чл. 10, т. 4 от ППЗСП се съдържа и друго изискване, което следва да се прилага във връзка с т. 1: "да не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, с изключение на случаите по т. 1, която може да бъде източник на доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството".

В случая незаконосъобразно е отказано предоставяне на исканата целева помощ за отопление, поради неправилност на извода на административния орган, че С. И. не отговаря на условието на чл. 10, ал. 1, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане, който поставя изискването лицето да не притежава движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, която може да бъде източник на доходи. В тежест на административният орган е да докаже, че от притежавания от жалбоподателката имот се получава или обективно може да бъде получаван доход в размер, който да представлява пречка за отпускане на социална помощ.

Следва да се посочи, че наличието на недвижими имоти респективно ид. части от такива в патримониума на лицето като факт не представлява самостоятелно основание, което изключва получаването на социална помощ, а следва да е налице обективна възможност за получаване на доходи от тези имот и то в размер, който, заедно с останалите източници на доходи, които се вземат предвид при изчисляване на средномесечния доход на лицето за последните 6 месеца преди подаване на молбата-декларация за отпускане на целевата помощ за отопление, надвишава диференцирания минимален доход на това лице или семейство, определен съгласно чл. 9 от ППЗСП. Установените факти не обосновават безспорен извод, че обсъждания в конкретния казус имот може да бъде източник на доходи за жалбоподателката към периода, за който се претендира отпускане на помощ за отопление над декларираната сума, и съответно - посредством този доход заедно с останалите доходи жалбоподателката, която е възрастна жена на 73 г., пенсионер с трайно увреждане съгласно ЕР на ТЕЛК, живуща в общинско жилище, да може сама да посреща основните си жизнени потребности, в това число и за отопление за сезон 2019/2020г. Освен това, по делото няма данни, от страна на административния орган да е извършвана проверка на обстоятелството дали от недвижимата собственост могат да бъдат получавани доходи.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП посочва случаи, в който търсената целева помощ се отказва, но наличието на тази хипотеза е правен извод, изведен след анализ на фактите дали собствеността може да бъде източник на доходи. Едва след установяване на такива факти може да бъде изведен извод, че от притежаваните от търсещото помощта лице то би могло реално да реализира доходи, достатъчни само да си осигури отоплението. Тази преценка е в тежест на административния орган, който в мотивите на заповедта чрез посочването на факта на притежанието на имоти, а като правно основание на цитираната по-горе разпоредба, очевидно имплицитно е приел, че е достатъчно само установяването на факта на собственост, от което следва извода, че то може да реализира доходи. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП при тълкуване в смисъла, възприет от административния орган, не би имала нужда от уточнението "която може да носи доходи". Именно тази нейна част ангажира преценката при отпускане на целевата помощ, каквато преценка в случая не е направена от издателя на процесния административен акт.

Всъщност административният орган не е изложил никакви мотиви, защо е приел, че от притежаваната от жалбоподателката недвижима собственост могат да бъдат получавани доходи.

Обстоятелството, че през 2016г. жалбоподателката е получила сумата от 1 333 лв. за продажба на съсобствен имот е ирелевантно в случая, тъй като исканата помощ е за отоплителен сезон 2019/2020г. или четири години по-късно. Административният орган е следвало да извърши преценка дали така посочените доходи, заедно с останалите източници на доходи, които се вземат предвид при изчисляване на средномесечния доход на лицето за последните 6 месеца преди подаване на заявлението-декларация за отпускане на целевата помощ за отопление, надвишават диференцирания минимален доход на това лице или семейство, определен съгласно чл. 9 ППЗСП. Тези обстоятелства е следвало да бъдат обсъдени ведно с другите такива от значение за разглеждане на молбата за предоставяне на целева помощ за отопление след което органът е следвало да обсъди приложението по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП и да мотивира административния си акт, а това в случая не е сторено.

Административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни факти и обстоятелства по случая, преди да се произнесе с административен акт. Постановявайки своя акт без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая административният орган е нарушил императивната разпоредба на чл. 35 от АПК. Нарушени са и правилата на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК, според които административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. А целта на ЗСП е ясно разписана в чл. 1, ал. 2: "подпомагане на гражданите, които без помощта на друго не могат да задоволяват своите основни жизнени потребности; ". В ал. 4 на същата разпоредба законодателят е посочил, че "Социалното подпомагане се основава на социална работа, като се прилага индивидуален подход и оценка на конкретните потребности на лицата и семействата", а следващата алинея въвежда един от основните принципи, който е водещ в работата и действията, извършвани по реда на този закон и правилникът за прилагането му, а именно "Социалното подпомагане се извършва по начин, който да запазва човешкото достойнство на гражданите. " С оглед на това съдът намира, че процесният акт е издаден и при несъобразяване с приложимите материално-правни разпоредби и дори с целта на закона, основания за незаконосъобразност, разписани в чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК.

Предвид всичко изложено оспорената заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане" – С., следва да се отмени като незаконосъобразна, а административната преписка се върне на постановилия я орган за ново произнасяне по молбата-декларация на С. А. И. от 29.10.2019г. При новото произнасяне директорът на Дирекция "Социално подпомагане" - С. следва да изпълни изискванията по чл. 35 от АПК, в който е предвидено, че индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. При положение, че след като изпълни задълженията си, произтичащи от тази разпоредба, административният орган установи, че притежаваните от молителя конкретно индивидуализиран недвижим имоти може обективно да бъде източник на доходи, следва надлежно да обоснове извода си в тази насока. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение – 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСП/Д-С-СК/1597 от 19.11.2019 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" – С., потвърдена с решение № 22-РД06-0334 от 31.12.2019г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град.

ВРЪЩА административната преписка на Дирекция "Социално подпомагане" - С. за ново произнасяне по заявлението-декларация с вх. № ЗСП/Д-С-СК/1597 от 29.10.2019 г. на С. А. И., при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

